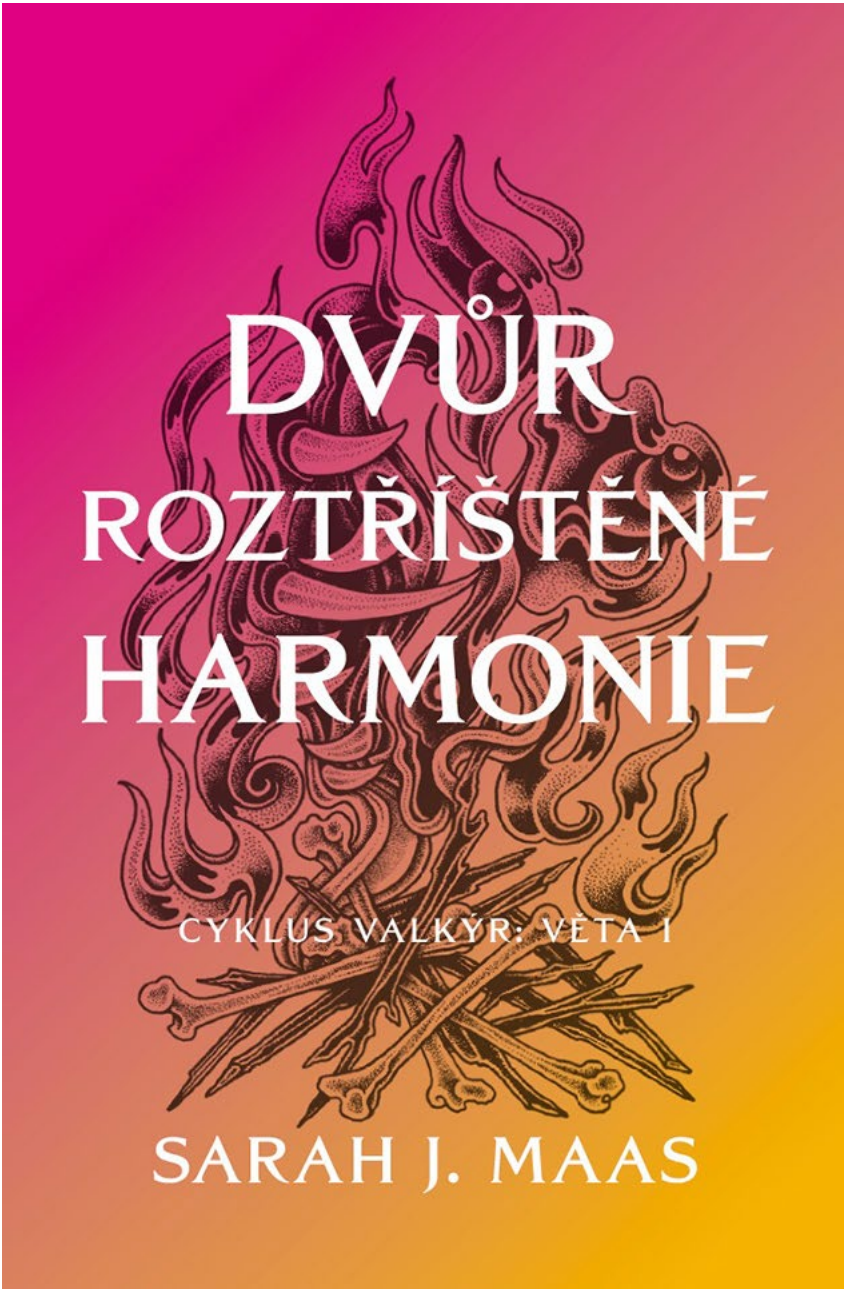
DVŮR
ROZTŘÍŠTĚNÉ
HARMONIE
CYKLUS VALKÝR: VĚTA I
SARAH J. MAAS

Dvůr roztříštěné harmonie

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cooboo.cz
www.albatrosmedia.cz

Sarah J. Maas
Dvůr roztříštěné harmonie – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2026

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

SARAH J. MAAS

DVŮR ROZTŘÍŠTĚNÉ HARMONIE

CYKLUS VALKÝR: VĚTA I

Přeložila Barbora Stolínová

COOBOO

Přeložila Barbora Stolínová

Copyright © Sarah J. Maas, 2026
Extra chapter text copyright © 2016, 2021
Map by Virginia Allyn, copyright © Bloomsbury Publishing Inc., 2026
This translation of A Court of Splintered Harmony is published by Albatros Media a. s. by arrangement with Bloomsbury Publishing Inc.
All rights reserved.
Translation © Barbora Stolínová, 2026

ISBN tištěné verze 978-80-267-4394-1
ISBN e-knihy 978-80-267-4395-8 (1. zveřejnění, 2026) (Pdf)
ISBN e-knihy 978-80-267-4399-6 (1. zveřejnění, 2026) (epub)
ISBN e-knihy 978-80-267-4400-9 (1. zveřejnění, 2026) (mobi)

Pro Joshe, Tarana, Sloane, Annie a Scarlet – mám vás ráda.

A pro Mauru Woganovou –
děkuji, že jsi mi vrátila tenhle svět.

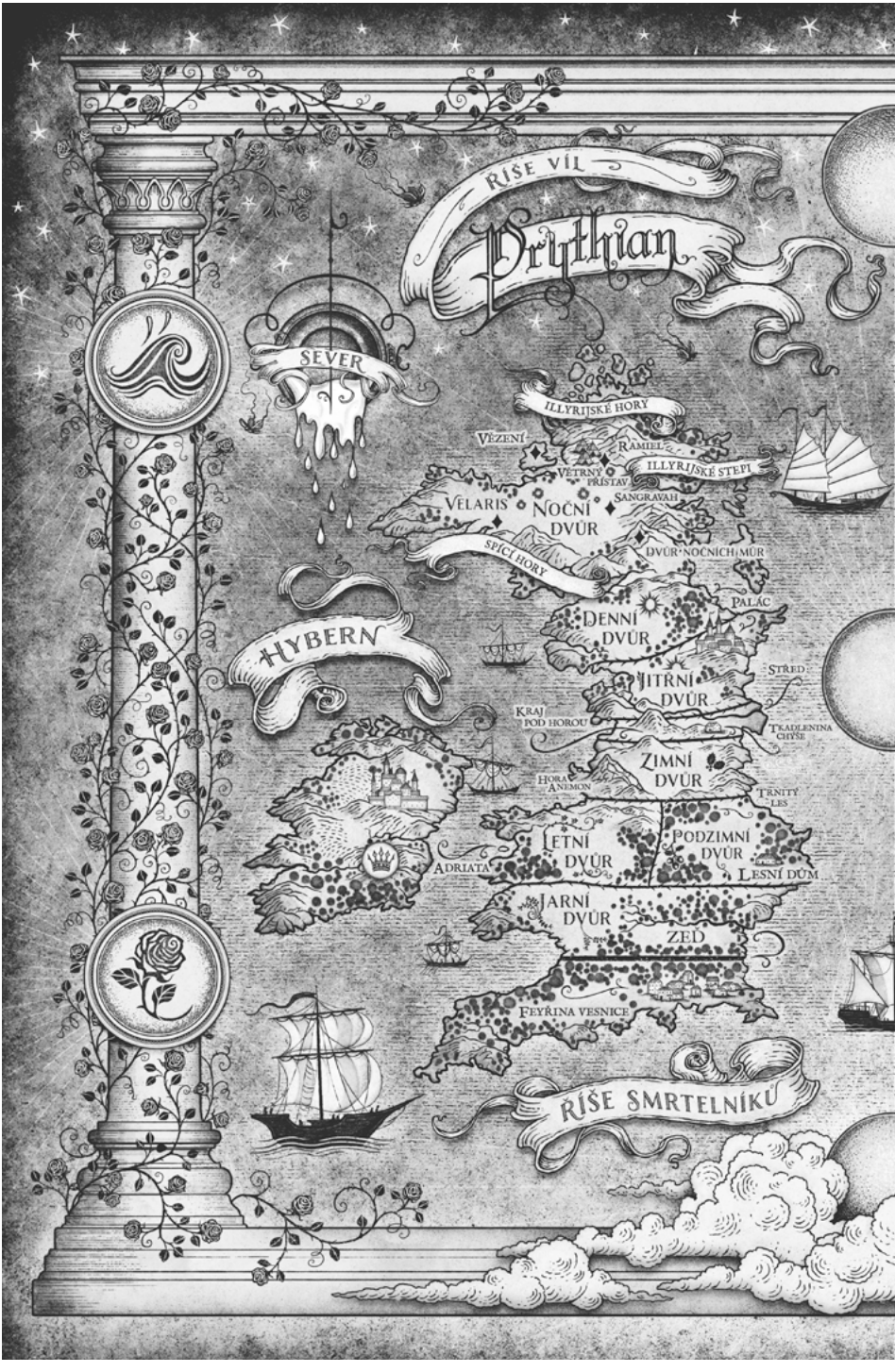
RÍŠE VÍL
Prythian
SEVER
ILLYRIJSKÉ HORY
VĚZENÍ
RAMIEL
VĚTRNÝ PŘÍSTAV
ILLYRIJSKÉ STEPI
VELARIS
NOČNÍ DVŮR
SANGRAVAH
SPÍCÍ HORY
DVŮR NOČNÍCH MŮR
PALÁC
DENNÍ DVŮR
HYBERN
JITŘNÍ DVŮR
STŘED
KRAJ POD HOROU
TKADLENINA CHYŠE
ZIMNÍ DVŮR
HORA ANEMON
TŘNITÝ LES
LETNÍ DVŮR
PODZIMNÍ DVŮR
ADRIATA
LESNÍ DŮM
JARNÍ DVŮR
ZEĎ
FEYŘINA VESNICE
ŘÍŠE SMRTELNÍKŮ

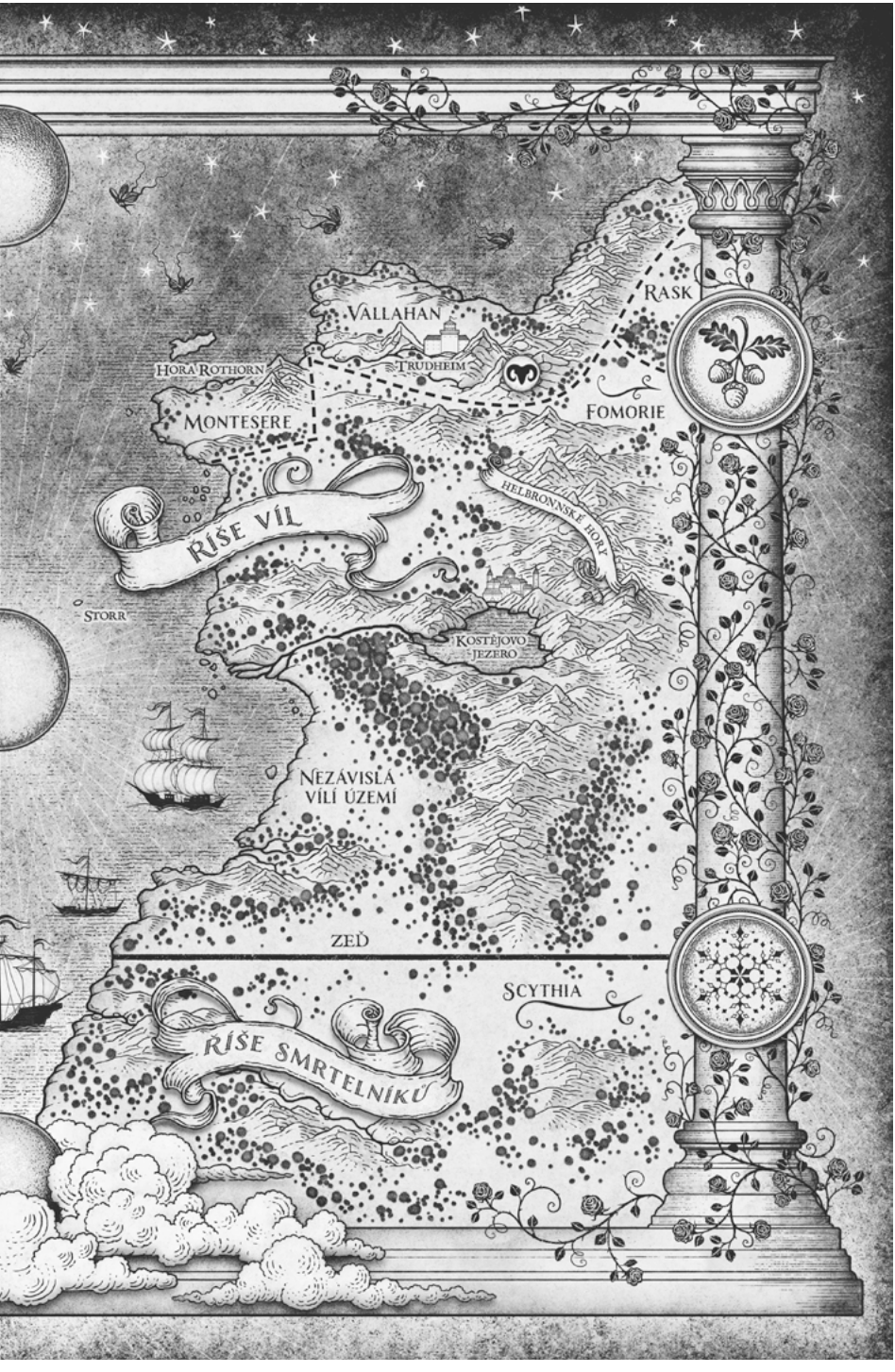
VALLAHAN
TRUDHEIM
HORA ROTHORN
MONTESERE
RASK
FOMORIE
HELBRONNSKÉ HORY
ŘÍŠE VÍL
STORR
KOSTĚJOVO JEZERO
NEZÁVISLÁ VÍLÍ ÚZEMÍ
ZEĎ
SCYTHIA
ŘÍŠE SMRTELNÍKŮ

Milé čtenářky, milí čtenáři,

když jsem začala psát tohle pokračování série *Dvůr trnů a růží*, bylo záhy jasné, že půjde o příběh, který se nevejde do jednoho jediného svazku. Také ale nešlo o příběh, který by měl být trilogií, aspoň tedy ne v tom smyslu, jakou trilogie obvykle mívají strukturu a jak se vydávají. Místo toho z mého srdce vytryskl rozsáhlý a rozmáchlý příběh, který by reálně nešlo vytisknout jako jednu knihu – tohle dobrodružství prostě *muselo* být odvyprávěno nějak jinak.

Při vydávání knih existují určité limity. Tiskárny zvládnou vyrobit svazky jenom do určitého rozsahu, protože prostě nechcete, aby stránky vypadávaly z vazby. Já jsem ale nechtěla vystřihnout zásadní části příběhu jenom proto, aby hřbet knihy držel pohromadě nebo aby se pohodlně vešel na polici v knihkupectví.

A tak se mi v hlavě zrodil jiný nápad, jak k vám tohle dílo dostat. Nápad, jak odvyprávět příběh přesně tak, jak si to zaslouží, a vy čtenáři přitom dostanete do ruky několik krásných svazků.

Tento svazek – Věta první – je pouze úvodem většího příběhu, odvyprávěného tak, jak jsem chtěla, a tak, jak si to žádali jeho hrdinové. Není to román, není to „první díl". Je to prostě jenom *část* mnohem, mnohem delší knihy.

Věta druhá a třetí budou brzy následovat (v jednom svazku) a Věta čtvrtá bude posledním závěrečným kouskem. Představuji si to tak, že tyto čtyři „věty" tvoří dohromady *jeden* příběh – který

si nakonec přečtete najednou, od první do čtvrté části. Osudy hrdinů a tempo jednotlivých událostí tuhle představu odrážejí.

Kromě toho najdete v závěrečné části této knihy tři „bonusové“ scény, které už dříve vyšly v různých speciálních vydáních předchozích knih. Vždycky jsem tyto scény považovala za součást kánonu, při psaní jsem k nim i tak přistupovala a to, co se v nich odehrává, jsem zakomponovala do knižně vydaných příběhů. Dlouhé roky jsem si přála, aby se čtenáři s těmito scénami mohli seznámit bez ohledu na to, v kterém jazyce čtou a které vydání si pořídili, a s touto knihou se mi konečně naskytla příležitost. (Doporučuji vám přečíst si scénu s Azrielem dřív, než se pustíte do Věty první.)

Doufám, že si tento příběh užijete stejně, jako jsem si já užila jeho psaní.

PŘEDEHRA

Hluboko pod otcovou tvrzí zahalenou v mlze se nacházela místnost sotva větší než cela.

To byl jeho pokoj – jeho *výběh*, jak tomu s oblibou jízlivě říkali starší nevlastní bratři –, z něhož měl povoleno vycházet jen jednou denně do mrazivého vlhka, aby se nadýchal písně skalnatých, větrem bičovaných hor, a když měl štěstí, ucítil polibek slunce na tvářích.

Jeho matka do výběhu nesměla. Návštěvy měla omezené na jednu týdně a při těch příležitostech si spolu obyčejně dávali malou snídani v její vlastní stísněné komůrce o mnoho poschodí výš. Hodinu – víc neměli. Nosil podnosy s jídlem nahoru sám, aby ji příliš hubené, přepracované ruce nebolely víc, než bylo nutné.

Ne že by na tom jeho ruce byly o moc líp. Ne potom, co provedli před třemi lety jeho nevlastní bratři. Předpokládal, že se to stalo před třemi lety – tady dole neměl čas žádný význam, odměřoval se jen podle toho, jak mu rostla křídla a jak teď sahají ode zdi ke zdi přes celou celu, když je plně roztáhne.

Někdy se v noci budil s křikem, přesvědčený o tom, že mu pořád hoří ruce a taví se kůže – aby následně zjistil, že mu na rukou zůstaly tlusté provazovité jizvy.

V době, kdy se to stalo, byl tak mladý, že křídly stěží dosáhl přes půlku cely.

Pamatoval si jen záblesky. Smích doprovázející pomazávání malých ruček olejem. Pak pronikavý strach při pohledu na hořící

koše s ohněm, ze kterých bylo slyšet syčení uhlíků přes celou místnost. Zděšení prorůstající až do morku kostí, když si uvědomil, že nemá, jak by svým polovičním bratrům zabránil v tom, aby mu strčili do plamenů ruce, z nichž odkapával olej. Žár sahající k zatínaným prstům předtím, než se toho ohně dotkly, pak náhlý šok z toho, že nic necítí. To bylo poslední zablesknutí – jak malou chvilku necítil *nic*.

A pak bolest tak všepohlcující, že se mu zatmělo před očima.

Probudil se za zvuku matčina vzlykání. Ležel jí v náručí a ruce ho bolely natolik, že i sebemenší záškub ho poslal zpět do bezvědomí. To trvalo nějakou dobu: záchvěvy bdělosti, vlna agonie a pak nic.

Možná to byly stíny, co ho udržovalo v mdlobách, v pevném sevření temnoty. Možná to byla laskavost. Ale když se konečně probral, zjistil, že nemá ruce jako dřív. Tvarem byly stejné, ale spáleniny byly potaženy novým masem. Na dříve hladkých rukou byla teď lesklá, zvrásnělá a napnutá kůže.

Netrvalo dlouho a hodili ho zpátky do výběhu. A stejně jako předtím ani teď neměla matka povoleno se o něj starat. Konejšit ho.

Věděl, proč matku drží většinu času někde jinde. Proč je tam na konci chodby malé schované schodiště, které vede do vyšších poschodí, kde přebýval jeho otec.

Nevlastní bratři se postarali, aby to věděl.

Ty zkurvysynu – jednoho dne si to s tvojí matkou rozdáme taky.

Když si tu nadávku poprvé nenechal líbit, zamkla ho tady dole jejich vlastní matka osobně. Podruhé mu popálili ruce k nepoznání.

A tak mu společnost od té doby dělaly jen stíny, od té doby poslouchal jen vzdálenou píseň větru, který někdy zabloudil do hlubin horské tvrze. Protahoval si křídla, jak nejčastěji mohl, napodoboval cviky, které viděl na dvoře opakovat otcovy válečníky.

Všechny se je dopodrobna naučil během té jedné hodiny, kdy měl dovoleno chodit ven. Naučil se, jak se válečníci pohybují, jak zacházejí s meči, jak stojí, jak dokážou bez rozběhu vzlétnout.

Nikdy neletěl. Ani jednou.

Kvůli tomu se mu nevlastní bratři posmívali také. Ale on ve výběhu trénoval, jak to jenom šlo. Ruce po zahojení fungovaly stejně jako před popálením – ačkoli prvních pár měsíců trochu ztuhle, někdy bolely, ale brzy už je mohl opět plně využívat. A tak trénoval. A trénoval.

Byl Illyrijec. Nic jiného dělat nemohl.

Matka mu to často připomínala šeptem, aby ostatní služky špicující uši neslyšely a nenahlásily, co říká, své vznětlivé paní.

Jsi Illyrijec, Azrieli – zpěv větru máš v samotné krvi. Nelze tě uvěznit. Nelze tě zlomit. Zavírají tě před světem, protože se tě bojí.

Někdy zapomněl, jaké má jméno, a vzpomněl si, až když ho matka vyslovila. *Proč?* ptával se jí znovu a znovu. *Proč se mě bojí? Proč mě nenávidí?*

Vždy ho políbila na čelo, jednou, dvakrát. *Protože jsi jiný. Všichni to cítí, vycítili to v okamžiku, kdy ses narodil. A jednoho dne jim ukážeš, proč je to tak zázračné.*

Dokud byl mladší, vůbec mu to nedávalo smysl. Ale s přibývajícími lety Azriel poznal, že má pravdu.

Ze stínů ve výběhu – v *cele* – se stali jeho přátelé. Stíny vyprávěly vlastní historky, popisovaly vlastním způsobem, co se děje v tvrzi nahoře.

Nejvíc důvěřoval radám větru, který mu přinášel příběhy ze světa tam venku. O rozlehlých pláních, kde slunce zlatí luční kvítí, o bystrých řekách padajících po žulových skalinách, o chlapci s fialkovýma očima zhruba jeho věku, který jako kdyby k sobě přitahoval celý svět, o okřídleném chlapci – Illyrijci jako on –, který se rval o svou existenci v bahně a sněhu daleko odsud, a… o ní. Zlatovlasé dívce, půvabné a chytré, obklopené temnotou podobnou té jeho, uvězněné ve městě pod horou, snící o otevřené obloze nad sebou.

Ale byli daleko od něj, stejně nedosažitelní jako měsíc.

A tak mu dělaly společnost stíny a vítr. Stíny a vítr a kámen. Azriel se naučil rozumět tichému, dunivému jazyku skály kolem sebe, naučil se rozpoznávat hlasy a slova těch, kdo přebývali ve tvrzi.

Díky tomu se dozvěděl, že nevlastní bratři dosáhli plnoletosti. Doslechl se, jaké mají plány s jeho matkou. S ní to nijak nesouviselo, to jeho chtěli zranit. Ale bylo jasné, že jí ublíží a projde jim to a pak se mu s tím přijdou pochlubit.

Když vyšli uprostřed noci ze svých pokojů, skála Azriela varovala.

Cvičení, kterému sám sebe podroboval, mu napovědělo, jak roztříštit dveře od cely.

Utíkal chodbami a stíny ho přitom vedly a halily jeho přítomnost.

A vítr mu pověděl, jak co nejvíc utlumit křik nevlastních bratrů, když je dostihl dřív, než se stačili dotknout jejích dveří, když se do nich opřel pěstmi, mocí i zuby, když se přestal ovládat, víc zvíře než muž.

Uši špicující služky to slyšely a okamžitě zburcovaly tvrz.

Bylo zapotřebí tří dospělých Illyrijců, aby odtáhli Azriela od nejstaršího nevlastního bratra. Ten druhý už byl v bezvědomí. A Azriel dál vrčel a vzpouzel se v sevření, když dorazil otec s manželkou v závěsu a prohlédl si výjev před sebou – dveře, před nimiž stáli, třesoucí se Azrielovu matku s vytřeštěnýma očima a křídly bolestivě natěsno přitaženými k zádům v naprosté podřízenosti.

Z otce je cítit alkohol, zamumlaly stíny a vytrhly Azriela z transu. *A hluboký spánek. Jeho ženu obklopuje strach a vztek. Tvá matka cítí jen strach – a zoufalství.*

Stíny nemluvily, ne úplně, ale naučil se skládat úlomky obrazů, které mu ukazovaly, do slov a vět. Stejně jako se naučil číst a psát během těch vzácných hodin strávených s matkou, která ve svém pokoji schovávala knihy a každý kousek papíru a uhlíku, co se jí podařilo najít.

Otcova rozmazlená, bezcitná manželka zavřískla a pospíchala ke svým synáčkům, konejšivě je volala jménem a hladila po zlovolných tvářích. Ten, co byl ještě při vědomí, popotahoval a kňučel.

Nad Azrielem se tyčil ramenatý otec s křídly tak obrovskými, až se zdálo, že přes ně neprojde žádné světlo. Křídla měl stejně

tmavá jako vlasy, teď zrovna stažené dozadu a odhalující strohé rysy obličeje. Měřil si syna mírně zamlženýma oříškovýma očima, zatímco jeho pobočník chlapce chytil za zátylek tak silně, že ho zhmoždil.

„Nezmrzačte ho, nestříhejte mu je, neřežte mu je," žadonila Azrielova matka a plazila se po kolenou k otci. Vlastní zlomená křídla táhla po zemi.

Otec ji ignoroval, nespustil pohled z Azriela. „Jak ses dostal ven?" Hlas měl drsný jako žula. Stejně neoblomný.

Azriel popotáhl krev, která mu ucpávala nos. „Stíny, vítr a kámen mi řekly jak."

Válečníci se začali pochechtávat. O zátylek se mu teple opřel dech otcova pobočníka. Otec dál bez pohnutí zíral.

„Pomatenče," křikl na Azriela posměšně z úkrytu matčiny náruče nejstarší syn.

Zalil ho stud. Na zlomek sekundy si Azriel přál, aby se mohl vytratit do skály a stínů. Přál si, aby mohl couvnout a obklopily ho stíny a schovaly ho, aby je už nikdy v životě nemusel vidět…

A tak to udělal.

V jednu chvíli ho pevně držel otcův pobočník.

V druhou mu oči zastřel temný opar. Pořád viděl skrz, ale jako by se díval přes jakýsi tenký černý závoj.

Jeden krok a unikl z mužova sevření. Pohlédl na vlastní ruce a tam…

Nic. Byly pryč. Zbyl po nich jen stín.

Pobočník vyjekl a odskočil dozadu. „Ten parchant stál přímo tady."

Azrielův otec těkal očima kolem a skrz alkoholový a ospalý opar v očích se prudce dralo cosi podobného strachu. A v té chvíli Azriel věděl, že je doopravdy pryč, schovaný v cáru stínu tak hlubokého, že ho nikdo nemůže najít.

„Kde je?" vykřikla otcova manželka.

Ten pronikavý hlas ho vybudil k pohybu. Stínový závoj se zachvěl a opadl. Propustil ostré světlo, proti kterému Azriel zamrkal.

Ať se stalo cokoli, znovu se zhmotnil – nebo si sundal plášť ze stínů.

Jsme tu, zašeptaly mu stíny do ucha. *Vždycky jsme tu.*

Schovejte mě znovu, zašeptal v odpovědi. Jeho matka zvedla dlaň a položila si ji na srdce. Stíny ho obklopily a svět kolem pohasl. Zmizelo mu tělo. Pořád ho cítil, používal – ale věděl, že ho nikdo nevidí.

Otcova manželka vřískla: „*Démon!*"

Tím slovem byl hozen zpět do světla proklouzávajícími stíny. Vrátila se záře pochodní a mrazivá chodba.

„Stínopěvec," vydechl jeden z válečníků z chodby.

Azriel nevěděl, co to znamená, to slovo nikdy nezaslechl ani na dvoře, ani ve větru. Pohlédl na zjizvené ruce. Kolem prstů se mu vinul pramínek stínu. *Proč teď?*

Aby nebyla promarněna vhodná chvíle, odpověděly stíny.

Uvědomil si, že jim naslouchá s hlavou na stranu, jako kdyby s nimi vedl skutečný rozhovor – uvědomil si to jen proto, že krutý výraz otce se změnil ze strachu v chladnou vypočítavost.

Otcova manželka zjevně zaznamenala v jeho tváři stejnou změnu a s hlavou syna přitisknutou na prsou zasyčela: „*Opovaž* se, Maxtusi. *Opovaž* se."

Azrielův otec ji ignoroval. Pobočník, který si teď už udržoval od Azriela bezpečný odstup, nadhodil: „Můj pane, mít v armádě stínopěvce je výhoda…"

„To zvíře je hříčkou přírody," sykla otcova manželka. Zapomněla na strach, vystřelila na nohy a odstrčila nejstaršího syna za sebe.

Sedmnáctiletý hoch byl příliš starý na to, aby se schovával. Navzdory tomu se nechal a ve zkrvaveném obličeji se mu zračil šok a strach. Další slova jeho matky vyštěknutá na manžela ten výraz rozptýlila a změnila ho skoro v triumf. „Jestli tady tvůj levoboček zůstane, Maxtusi, tak ho odpravím sama."

Otcovy ostře řezané rysy se opět staly nehybnými jako hory kolem nich. Roztřásla se před tím výrazem. A ačkoli ji Azriel

nenáviděl, nijak si nevychutnával její strach ani pach, který ten nemilosrdný pohled vyvolal.

Hlas otci skřípal jako štěrk, když pronesl: „Příliš dlouho jsem tě nechal diktovat, co s tím chlapcem bude."

„Zostudil jsi mě tím, že se narodil, že ho porodila ta *děvka*," rozkřikla se jeho manželka, neschopná se zarazit, strach nestrach. Hubeným prstem namířila na Azrielovu matku, stále klečící na podlaze. „A tady máme zrůdný výsledek. Ten kluk je ďábel, podívej se, co provedl našim synům –"

Rozpřáhl se a švihnul širokou dlaní tak rychle, že jeho manželka narazila do kamenné zdi za sebou ještě dřív, než dozněla ozvěna uštědřeného úderu. Stěží se přitom pohnul. Ve tváři měl dál netečný výraz, když zavrčel: „Mám dost tvého vměšování. Táhni mi z očí."

Chytila se za tvář a narovnala se. Syn se jí nepokusil pomoct najít rovnováhu. Ani jeden z válečníků nenatáhl pomocnou ruku. Sklonila hlavu a světle hnědé vlasy – mezi jejich lidem vzácnost – jí spadaly přes rameno. A hlasem prostým jakékoli opravdové lítosti řekla: „Omlouvám se, můj pane."

Pak spěšně odešla s nejstarším synem v závěsu a pokynula přitom jednomu z válečníků, aby zvedl toho druhého, ležícího v bezvědomí na podlaze. Jen jedinkrát se ohlédla a jedovatým pohledem spočinula na Azrielovi. Pak zmizela.

Pán tvrze si ještě jednou Azriela přeměřil – pomalu a chladně.

Někde na chodbě kapala voda na kámen. Zapraskala pochodeň. Vysoko nad nimi někdo vykřikl. Bolestí, či smíchy, těžko říct.

Azrielova matka se dál třásla u nohou otce, tyčícího se nad ní. Zkoumavě si ji prohlížel. Jako kdyby ji viděl poprvé v životě.

Ale Azriel nemohl připustit, aby klečela – ne před tímhle mužem. Před nikým. A nikdo, dokonce ani vlastní otec, mu nemohl zabránit, aby došel k matce a pomohl jí na nohy. Zjizvené kotníky na rukou měl odřené a od krve – za nehty půlměsíčky špíny a krve.

Otec matce nařídil: „Běž do svého pokoje. Chlapec zůstane tady."

Azriela ten příkaz dopálil, ale matka na něj jen vrhla vyděšený a úpěnlivý pohled a zmizela. Prosila, aby se nevzpouzel.

„Nechte nás," poručil otec svým válečníkům.

„Můj pane," začal pobočník, bledý jako stěna. „Nejsem si jistý, jestli nechávat vás o samotě –"

„Nechte nás," zopakoval otec a na ruce se mu mdlým světlem zableskl zelený kámen. V tichu, stále těžce prostoupeném strachem, vojáci odešli. A tak zůstal Azriel možná úplně poprvé v životě sám se svým otcem.

Otec na něj upřeně hleděl. On mu pohled oplácel.

„Jak dlouho už je slýcháš, kluku?"

Azriel věděl, co myslí, a s kamenným výrazem odpověděl: „Dlouho." Hlas měl ochraptělý, ale stejně mrazivý jako počasí za zdmi tvrze.

V otcových očích se změnil zájem v něco se smrtelně nabroušeným ostřím: „A co ti stíny říkají teď?"

Azriel jeho slova pečlivě zvážil. Poznal zkoušku, která se v nich skrývala, i když mohl jen hádat, jaký má možný výsledek. Stíny mu neprozradily nic kromě jediné kusé informace: „Říkají, že tvá žena nejde do své komnaty. Dovedla syny na ošetřovnu a teď sama kráčí na strážnici. Říkají, že muž, který dnes velí hlídce, se jí rád dostává pod sukně, když jsou spolu sami. Říkají, že ona si myslí, že to nevíš, ale ty to víš. A jednou ji kvůli tomu opustíš."

Otec se nevesele usmál a blýskl zuby. „Na to by mohl přijít kdokoli. Je to coura skrz naskrz, ale dost dobrá chovná samice na to, abych si ji prozatím nechal. Pověz mi radši něco, co nikdo jiný neví."

Celý Azův život se zúžil na tenhle jediný moment, na následujících několik slov. Ale stíny mlčely, nic neprozrazovaly. Jen ticho. Jestli šlo o zkoušku, musel v ní uspět sám za sebe.

Otec byl surovec, to ano. Ale také byl oděn v sametovém přepychu, který se nepodobal tomu, co nosila většina válečníků. Drápy na vrcholcích křídel se leskly a kontrastovaly s drsným prostředím tohoto místa.

Byl marnivý. A pod jeho marnivostí se nacházel strach – že bude něco míň, že bude shledán nedostatečným. Marnivost mu byla štítem. Byla to otcova nejcennější zbraň a obrana. A největší slabina.

Proto Azriel, naléhavě si uvědomující panickou hrůzu prosakující zpoza nedalekých dveří matčina pokoje, řekl: „Stíny mi říkají, že máš v arzenálu zbraně, které jsi ještě nepoužil, zbraně, které tě posunou k novým výšinám vlivu a slávy."

Jedno mrknutí – jediná známka překvapení, kterou na sobě dal znát. Ale Azriel věděl, že ho dostal, ještě dřív, než se otec zeptal: „Jaké slávy?"

Azriel pod jeho pohledem neuhnul očima. „Zatímco teď vládneš jen téhle skále a horám kolem, můžeš velet daleko většímu území."

„O kolik většímu? Kam až?"

Stíny konečně začaly šeptat a Azriel odpověděl podle toho, co mu řekly. „Ke stepím na sever, možná až k samotnému Větrnému přístavu, budeš-li se svým arzenálem nakládat moudře. Umístíš-li jej chytře."

Další mrknutí. Chlapec nikdy neviděl žádnou mapu, nikdy ani o jednom z těch míst neslyšel – a otec to věděl.

Zvedl bradu v tiché výzvě, jen ať si o něm otec odváží pochybovat.

Ten po něm jen ještě jednou sjel pohledem. Ke zjizveným rukám zaťatým v pěst. Na okamžik se mu ve tváři objevilo cosi jako úšklebek. Ale ten zmizel, když si všiml, jak Azriel drží křídla, aby je netahal po zemi, po vzoru pravých illyrijských válečníků. Otec se na něj znovu usmál a znovu přitom ukázal všechny zuby. „Podívejme, jaký jsi obr. Podobáš se mi víc než ta štěňata. Přesto jsi ještě chlapec – chlapec, co vytřel se svými bratry podlahu." Uchechtl se. „Prý neznámá zbraň v arzenálu."

Jeho slova nic neznamenala. Tenhle muž nic neznamenal.

Otec se ohlédl k pootevřeným dveřím. Tam, kde v čiré panice odposlouchávala Azrielova matka. „Sbal si věci," rozkázal. „Za úsvitu odcházíš s chlapcem."

Azriel sebou trhl. Šlo snad o dílo stínů?

Otec se otočil na patě a zamířil ke schodišti. Azriel si dobře všiml, že *jemu* otec neřekl, ať si sbalí. On ve své cele neměl nic jiného než dva kyblíky, trochu slámy a deku. Kromě rozedraných šatů, co měl na sobě, žádné jiné nevlastnil.

Otec bez ohlédnutí prohlásil: „Půjdeš do tábora lorda Devlona a tam také zůstaneš. Jako jeden z mála má prostředky k tomu, aby tě pořádně vycvičil – a jako jednomu z mála mu věřím, že to udělá dobře. Prozatím jsi vykázán z této tvrze a z mého území, dokud neuznám za vhodné tě povolat. Pak přede mě předstoupíš a podáš hlášení o tom, co ses naučil a cos viděl. A jestli stíny mluvily dnes v noci pravdu…" Otec se zarazil a konečně se na Azriela ohlédl přes rameno. Ve tváři neměl nic jiného než nezměrnou chamtivost a krutost. „Možná se ti podaří mi dokázat, jak přesně můžeš být cenný. A pak uvidíme, kterému z mých synů se dostane té pocty, aby bojoval po mém boku jako právoplatný dědic."

S těmito slovy odkráčel pryč, spokojený ve své nadřazenosti a vládě. Az nikdy předtím necítil k nikomu takovou nenávist. Dokonce ani k otcově manželce. Dokonce ani k nevlastním bratrům.

Zůstal u matky, dokud si spěšně do hrubého pytle, který přinesla jedna ze služebných, nesbalila vše, co šlo.

A pak čekali.

Měl pocit, že ty dvě hodiny, které ještě z noci zbývaly, jsou snad nejdelší v jejich životě. Čekali, až ustoupí tma, čekali, až stříbřité světlo prosvítí mlhu. Čekali, až si to otec rozmyslí a poručí mu vrátit se zpátky do výběhu. Schová si tam svou drahocennou výhodu.

Azriel s matkou se k sobě pevně tiskli, zatímco minuty odtikávaly. Neptala se ho na stíny. Jen ho držela a hladila po vlasech.

Ale pak začalo svítat a dveřní rám vyplnily dvě mohutné postavy válečníků. Dvě – protože oba dva bylo potřeba nést.

Azrielovy tváře hořely studem, který byl o to větší, že se kolem tiše shromáždilo mnoho lidí, aby se podívali, jak je odnášejí

k obloze, a jeho matka se tak třásla, až jí drkotaly zuby. Kolem kvílela mlha a vítr. Vemlouvavě i varovně.

A zatímco tvrz pohlcovala mlha a matka vzlykavě odříkávala vděčné modlitby, Azriel poručil stínům a skále, aby vyčkávaly, dokud se nenavrátí.

Ne až ho otec povolá. Už nikdy mu nebudou otcova slova rozkazem. Ten muž byl blázen, jestli si myslel, že když Azrielovi zamává před nosem titulem, bude skákat, jak on píská.

Radši zemřít než být jmenován jeho dědicem. Ale vrátí se sem – a tak pověděl stínům, ať se připraví.

Na den, kdy se vrátí, aby je všechny zabil.

VĚTA I.

SONÁTA

1

Azriel

Skučící vítr bičovaný deštěm obral Azriela o ty nejposlednější zbytky tepla. Šupiny černého brnění neměly proti smrtící zimě ukryté v tom skučení žádnou šanci. Totéž platilo o Zřídlech, jejichž modré světlo nepřirozeně prozařovalo liják zmáčející každičký kámen monteserského pohoří, stejně jako o stínech držících se zuby nehty napůl zmrzlých křídel uprostřed poryvů hustého deště.

Ale díky pěti stoletím tréninku zůstával soustředěný. Utišil v hlavě křik těla, které volalo, ať najde teplo – a ať ho najde *rychle*.

Nepřišel si sem odpočinout. Musel splnit úkol.

Noc proťalo další hrůzné zaskučení, tak duté a pronikavé, až by Azriel přísahal, že se dokonce i déšť otřásl.

Doletěl dál, než měl. Rhysovy a Feyřiny rozkazy zněly jasně: *Pozorovat, nezasahovat*. Ale copak to šlo? Copak se mohl otočit k návratu teď, když byly odpovědi tak blízko – ačkoli to byli nepřátelé také?

Ocitl se tu kvůli jednomu zašeptání. Takovému, které zaslechl ten nejodpornější z jeho špehů, dlouhodobě nasazený v horách obklopujících chátrající hrad Kostěje Nesmrtelného: *Z dlouhé dřímoty probouzí se nyní předmět moci. Kolují zvěsti, že spočívá na vrcholku Rothorn v monteserském pohoří a čeká na svého nálezce. Vaši nepřátelé vyšlou ty nejhorší z nejhorších, aby jej získali před vámi. Lov započne brzy*.

Nic víc. Tak se Az hnal na toto místo, sem do hor, letěl světem jako střela mezi stíny a větrem, rychlostí, kterou by Rhys i Cassian

nazvali bezhlavou, ačkoli mu ubývalo moci. *Tohle prudké nalétávání do poryvů ti urve křídla ze zad*. Úplně slyšel Cassiana, jak ho napomíná. Ale on pomyslné rady přítele ignoroval. A s křídly už si za ta staletí užil tolik starostí, že by ho nijak zvlášť nemrzelo, kdyby o ně přišel. Nebyla by to pro něj taková katastrofa jako pro Cassiana nebo Rhyse.

Ale Azrielova křídla zuřivým větrům odolala. V jakémsi odhodlání lpět navěky na jeho těle se stejnou neochvějností, s jakou se ho teď držely stíny, zatímco prozkoumával terén.

Čekal vojáky. Nájemné zabijáky. Plížící se špehy. Ne skučení ve větru. Ne vrčení, štěkání, vytí.

Montesere skutečně vyslalo ty nejhorší z nejhorších.

V nárazech větru útočících ze všech stran bylo nemožné poznat, kolik větrných vlků se v tom skučení pohybuje. A takřka nemožné zjistit *kde*. Tvoření masem i povětřím, dokázali mezi svými dvěma podobami přecházet tak snadno jako Azrielovi polopřízračními špehové. Ale tihle byli daleko, daleko smrtonosnější než Nuala a Cerridwen.

Azriel přimhouřenýma očima sledoval vrcholek daleko před sebou. Malou jeskyni odhalil během průzkumného letu, pár chvil předtím, než ho déšť a vichr přinutily rychle zamířit na závětrnou stranu nejbližšího útesu, protože jinak by skončil rozplácnutý na skále.

Na křídlech mu možná tolik nezáleželo, ale rozhodně neměl sebevražedné sklony – ačkoli Rhys si to určitě myslel, Matka mu budiž svědkem.

Tam – vysoko nad ním. Nenápadný záblesk ohně, co se odrazil na stěně útesu a pak zmizel. Někdo vešel do jeskyně.

Skučení neustávalo.

Azovy stíny spěšně a udýchaně šeptaly: *Plíží se kolem vstupu do jeskyně. Blokují každý jeden průsmyk. Projíždí se na bouřlivém větru. K jeskyni už nevede žádná cesta, na níž by nedošlo ke střetnutí.*

Ale on se potřeboval dostat blíž. Potřeboval zjistit, jestli bude mít ten, kdo vyjde z jeskyně, v rukou hledaný předmět.

Az soustředil svou moc a vyslal plazivý jazyk stínu směrem k vrcholku. Stín se nehýbal – jen se dál schovával pod jeho levým křídlem. Jako kdyby *nechtěl* ven do deště, blíž k tomu skučení.

Běž, nařídil. Dal do toho postrčení trochu víc moci, víc vůle. Jen trochu, ale ne moc. Nikdy ne moc. Dával si vždy pozor, aby nikdo neviděl jeho stíny v plném hrůzném rozsahu, a rozhodně s tím neplánoval začínat dneska. Ale trošku je posílit mocí, trošku postrčit – to mohl dopustit.

Stín se konečně odplížil a jako tmavá stuha se vinul mezi kluzkými kameny. Az zůstával skrytý a soustředil se na zející ústí jeskyně.

Jak se k ní stín přibližoval, popisoval všechno kolem: *Déšť, vítr, kámen. Voda proudící mezi balvany, v ní se kutálejí oblázky. Šeptající hlasy, skoro neslyšitelné.*

Az zaťal drkotající zuby. *Co říkají?*

Stínový jazyk poskočil blíž, výš. *Říkají, že navzdory tomu, co se dozvěděli od Kostěje Nesmrtelného, v jeskyni nic není. Co v ní bylo, je pryč. Budou hledat jinde.*

Co je to? naléhal. *Co hledají? Kdo je uvnitř?*

Stín se na okamžik odmlčel. Pak řekl: *Mají na sobě pláště a masky. Nelze odhalit, o koho se jedná.*

Vzhledem k tomu, co se hnalo bouří kolem něj, Az hádal, že to bude někdo z Montesere, ale…

Mají různé přízvuky, z různých míst. Ale jsou to samí muži, pojí je jeden cíl.

Az vydechl nosem a dech se v dešti změnil v páru. Už už chtěl stín povolat nazpět, když vtom řekl: *Montesere. Vallahan. Rask.*

Az strnul. A pak stín dodal: *Stvořen.* Az si přitáhl křídla těsně k tělu. *Ten předmět byl stvořen.*

Potřásl hlavou a kolem se rozlétly kapičky vody. *Ten, který hledají?*

Je nejasné, zda už stvořený předmět našli a dnes hledají další, *nebo jestli to, co mělo být v jeskyni, je jediný stvořený předmět, který se snaží najít.*

Zaťal zuby. *Potřebuji to vědět. Vlastní v této chvíli Vallahan, Montesere nebo Rask nějaký stvořený předmět?*

Jestli se nepřátelům, posedlým myšlenkou na invazi do říše smrtelníků na jihu a za tím účelem shromažďujícím spojeneckou armádu, dostala do rukou stvořená zbraň, jestli v tom měl nějakým způsobem prsty Kostěj…

Už o tom nemluví, poznamenal stín. *Nyní hovoří o jiných předmětech – starodávné knize se zlatými reliéfy… a šestihranné krabičce.*

Jsou však proradní, varoval stín. *Přišli sem z rozkazu Nesmrtelného, přesto ale hledají způsob, jak jej ovládnout. Znají legendy o šestistranné onyxové krabičce patřící Kostějovi, která je nyní cennější tím, že je Kostěj neklidný a nespokojený. Krabička v sobě nese jeho smrt, spletenou s vláknem jeho života, a pokud ji najdou, získají od něj vše, co budou chtít. Ale jsou blázni, varuje jeden z mužů, všichni jsou blázni, že se vůbec pokouší ji najít, riskují zradu Nesmrtelného –*

Cvaknutí neviditelných zubů ostrých jako nože a stín zmlknul.

Našli jeho stín. Což znamenalo, že každou chvíli najdou i *jeho*…

Kolem se rozlehlo zaskučení, odrazilo se od skály a proniklo mu kostmi. Bylo tak blízko, že bylo jen otázkou několika sekund, než se na něj sesype celá smečka a roztrhá ho na kusy. Ztráta jednoho stínu mu neublíží – ne, považoval to do jisté míry za malé požehnání, ale pro přízračné zuby a drápy ve větru by bylo snadné mu rozdrásat maso.

Az povolal svou moc v jedné rychlé a mohutné vlně. Tenhle boj nemohl vyhrát. Ani se vším svým výcvikem a silou. Mohl se o to pokusit – kdyby už neměl informaci, kterou jeho rodina tak nutně potřebovala.

Vzduch napravo prořízlo vlčí zavrčení a sám déšť se rozestoupil před nepřítelem, který se na Azriela vrhl.

Ale Azriel už byl pryč, proplétal se stíny, zmáčený až na kůži a třesoucí se něčím víc než jen zimou, směrem do dalekého Velarisu.

2

Feyre

Nenáviděla jsem Storr. Nevěděla jsem, že je možné nenávidět místo, které člověk vidí úplně poprvé, ale sotva jsem se přenesla na tenhle vlnami ošlehaný žulový výčnělek uprostřed Severního moře, chladná prázdnota toho místa se mi zaryla až do morku kostí.

Nerostla tu žádná tráva. Na podivně pravidelně tvarovaných balvanech podél břehu nebyly nalepené žádné řasy. Nikde žádné stromy, žádní ptáci. Dokonce ani racci plachtící vysoko ve vzduchu. Jen slané spršky vody v poryvech kousavého větru. A kruhová kamenná stavba krčící se uprostřed útesu.

Storr měl jedno jediné využití: sloužil jako neutrální území. Ne pro nikoho z nás ze sedmi dvorů, ale pro jednání mezi Prythianem a světadílem.

Kamenná budova – spíš jen jedna větší komnata – představovala starodávné místo setkávání a byla úplně prázdná až na kulatý kamenný stůl uprostřed a kamenné židle, obojí používané tak vzácně, že byly porostlé oranžovým lišejníkem připomínajícím cákance zaschlé krve.

Rozsvícení zrezlých košů na oheň visících na zdi tomu moc na veselosti nepřidalo. Ani mohutný oheň praskající v kamenném krbu, vyrobeném ve tvaru připomínajícím rozevřenou tlamu mořského hada. Několik opracovaných tesáků mu upadlo a jejich úlomky se válely na mechem obrostlých kamenech před krbem. Nikdo se je nikdy neobtěžoval zamést. Možná do téhle komnaty ani nikdo nevkročil od dávných dob, kdy upadly.

Ale stejně jsme na Storr nedorazili na žádnou veselou sešlost – a zapálit oheň jsem brala jako maximum úsilí, které jsem ochotna vynaložit na zlepšení atmosféry místnosti. K vyjednávání se nás tu dnes mělo sejít devět: Rhys, Mor, já a tři zástupci na každé ze dvou území – na jejichž přesvědčování k příjezdu jsme museli vynaložit takovou práci – Vallahanu a Montesere.

Rask se neuráčil odpovědět na pozvánky, které jsme mu v uplynulých měsících zaslali. Ale ocenili jsme setkání i se dvěma ze tří potenciálních nepřátel.

Znali důvod, proč jsme svolali toto shromáždění. Po válce s Hybernem jezdila Mor do Vallahanu tak často, že by byli hloupí, kdyby neměli ani ponětí, co chceme. A co věděli ve Vallahanu, věděli i v Montesere. Sítě jejich špehů se rovnaly čemukoli, s čím na ně mohl vyrukovat Azriel.

Právě Azova zkušenost se zmíněnými špehy, ke které došlo před pár dny, byla důvodem svolání tohoto setkání. Na základě jím získaných kusých informací jsme vyslali poslední várku pozvánek.

A tak se tu všichni sešli: král, královna a princ z Vallahanu a z Montesere velkovezír, vévoda z Bernionu a mistryně Nespatřených – tamní verze velekněžky. Mocná skupina aristokratů a už od pohledu jedni z nejnadutějších lidí, jaké jsem kdy v životě potkala.

Aspoň jsem se tedy nemusela tvářit přátelsky.

Navenek jsem samozřejmě vypadala přesně tak, jak má vznešená vladařka Nočního dvora vypadat: v půlnočně černých třpytivých šatech odhalujících velké plochy bledé kůže, s oblíbenou korunou se symboly měsíčního cyklu na hlavě, rudou barvou na rtech a černou tužkou kolem očí.

Rhysova krejčová si zasloužila pochvalu: nenápadně vybavila proužky šatů vedoucí přes hruď savými ústřižky látky. Takže až nastane ta nevyhnutelná chvíle, kdy z mých citlivých, nateklých prsou začne téct – k čemuž mělo dojít každou chvíli, vzhledem k tomu, jak v nich narůstal tlak –, mléko se do nich vsákne dřív, než se objeví viditelné skvrny.

Měsíc po porodu Nyxe byla má přítomnost vyžadována u Dvora nočních můr a já oblékla jednu z obvyklých rób. Když mi předek šatů začal tmavnout od mateřského mléka, trochu mi to podrylo autoritu při proslovu na téma *budete poslouchat, nebo za to draze zaplatíte.*

Jen Keirův výsměšný úsměv mi zabránil v tom, abych se vzdálila. Mluvila jsem dál v tiché výzvě, ať se opováží zmínit narůstající skvrnu. Bylo mi naprosto *fuk*, že mi stéká mléko po šatech – a jestli to vadilo jemu, tak to byl jeho problém. Udělala jsem z toho nepříjemnou situaci pro něj, ne pro sebe.

Ale popravdě jsem sama měla starosti s tím, jak skloubit povinnosti vladařky i novopečené matky. Nechtěla jsem syna kdekoli v blízkosti Keira nebo Vytesaného města. Nechtěla jsem ho nechávat s nikým jiným než naším dvorem ve Velarisu. Ale Nyx potřeboval co pár hodin kojit. Někdy i po hodině – každý den byl jiný.

Teď, když mu bylo skoro šest měsíců a nekrmil se tak často, už to bylo snazší, a dokonce jsme se dostali do bodu, kdy jsme ho začali seznamovat s příkrmy. Ve dnech, jako byl tento, kdy jsme museli já i Rhys vycestovat do daleka… by však bylo mnohem snazší vzít Nyxe s sebou.

Ale já jsem ho odmítala brát kamkoli do blízkosti těchhle lidí.

A příčilo se mi – fyzicky *příčilo* –, že tahle sorta bezcitných tváří, co se tu sešla, vůbec věděla, že můj úžasný, nádherný syn existuje. Příčilo se mi, že kdyby chtěli, abych se podvolila jakémukoli jejich přání, stačilo by jim se k němu dostat.

Věděli to. Já to věděla. A podle nesmírné temné moci sálající z Rhyse od chvíle, kdy jsme opustili Velaris… to věděl i můj druh.

Nepochybovala jsem o tom, že Rhys smaže z povrchu zemského kohokoli, kdo by jen slůvkem naznačil jakoukoli hrozbu, diplomacie nediplomacie.

Naštěstí to věděli i zde přítomní. A ať byli mocní, jak chtěli, bestie číhající pod Rhysovým krásným zevnějškem je nutila si všechno dvakrát rozmyslet.

Ne že bychom neudělali žádná preventivní opatření.

Podmínkou tohoto setkání bylo: tři zástupci za každou skupinu. My jsme přivedli čtyři.

Azriel – sám ne víc než pouhý stín – u zapečetěných kamenných dveří za mnou byl jen stěží rozeznatelný. Jen ti z nás, kdo znali přesný odstín jeho temnoty, dokázali odhalit, že tam je.

Nebyli jsme ale tak hloupí, abychom si mysleli, že se ostatní také nezařídili podle sebe. Neutralita odpřisáhnutá na Storru byla neoddělitelně spjatá s magií, která bránila nastražování jakýchkoli magických pastí nebo sesílání ochranných kouzel, ale jen proto, že jsem nedokázala v blízkosti nikoho jiného vycítit, to ještě neznamenalo, že tu nikdo není. Koneckonců, magie tohoto místa umožnila i Azrielovu přítomnost.

„Nuže," pronesla zlatovlasá královna Vallahanu, jejíž modré oči byly stejně mrazivé jako ledové hory její země. Vypadala impozantně, jak tam seděla zahalená v těžkém kožešinovém kabátě, se zlatou zapletenou čelenkou posazenou na bledém čele a s runami vytetovanými podél dlouhých kostnatých prstů. Nezdobily ji sice žádné zbraně, její přímý pohled a nehybnost však křičely *válečnice*. Možná ne taková, která bojovala v bitvách, ale taková, co bude zabíjet, aby ochránila svůj majetek. Ten pohled se nyní soustředil jen na mne. „Přišli jsme do těchto starodávných mírových zemí našeho lidu, abychom si poslechli, jak žadoníte." Mávla jednou z potetovaných rukou. „Pusťte se do pochlebování."

Popudilo mě její poroučení, to, jak si o mně udělala rychlý obrázek: že nehledě na to, co jsem obětovala, jakých vítězství dosáhla, pro ni budu navždy podřadná lidská dívka v nóbl vílích šatech. Ale ve tváři jsem zachovávala vyrovnaný, nevzrušený výraz.

Jen ať mě podceňuje, činí tak na vlastní nebezpečí.

Klidně jsem odpověděla: „Potřebujete se občerstvit? Máme s sebou víno a zralé ovoce." To bylo znamení pro Rhyse, který je vytáhl ze schránky mezi světy, kam je předtím uložil, a prostřel je na kamenném stole.

Má slova, stejně jako jídlo a pití, měla dvojí funkci. Na jednu stranu jsem tím postavila sebe a Rhyse do rolí hostitelů tohoto setkání. Nám nikdo poroučet nebude.

A na druhou stranu… Jako první se prozradil vallahanský princ.

Byl mladý, zlatovlasý a modrooký po matce, s nevlídnou tváří po otci. Ale zatímco oči jeho matky byly jako zamrzlé jezero, ty jeho mi připomínaly nejžhavější část plamene. A při pohledu na výběr vzácného ovoce z našich polí a skleníků – lesknoucí se trsy červených hroznů, pomeranče kulaté a svítivé jako zapadající slunce, půlky melounů ve střídajících se odstínech zelené a korálově červené, měsíčky citronu osvěžující ten skličující vzduch kolem – v těch očích začalo vřít.

Věděli jsme, že Vallahan takové ovoce nemá a nikdy ve svém mrazivém podnebí nedokáže vypěstovat. Že platí přemrštěné ceny za jeho dovážení z nejjižnějších království a je to pro ně vzácný luxus. A najednou tady leželo, jen tak rozložené princi pod nosem. Ochutnal někdy pomeranč? Podle toho, jak se mu chvěly nosní dírky, jsem pochybovala, že kdy vůbec cítil jeho vůni.

Velkovezír z Montesere pokynul rukou ověnčenou prsteny ke skleněným džbánům stojícím vedle ovoce. „Tuhle od pohledu vodnatou břečku vy dneska vydáváte za víno?“

Rhys se chladně usmál. Křídla měl schovaná, ale kromě obvyklého tmavého královského odění měl navíc ještě černou korunu vladaře Nočního dvora. „Už je to dávno, co jsem naposledy ochutnal monteserské víno.“ Hlas měl hebký jako hedvábí a smrtonosný jako čerstvě nabroušená čepel. „A ještě déle, co jsi ty ochutnal to naše. Třeba jsme se za posledních pět století naučili pár nových triků.“

Velkovezír si odfrkl. Působil, že je ve středních letech, což u vznešených víl znamenalo, že je asi velmi starý, a ačkoli mu u pasu visela klenoty vykládaná dýka, na bledých rukou neměl žádné mozoly a nebyl poznamenán válečnickými jizvami. Muž, co strávil život mezi zdmi, bojoval slovy a inkoustem. Ale nebyl o nic méně smrtonosný než vévoda-válečník po jeho levici.

Ten se právě teď uchechtl. Vévoda z Bernionu měl širokou hruď, křivý nos, který navzdory léčivým schopnostem vílího rodu byl očividně v průběhu století několikrát zlomený, a vypadal jako bojovník, kterého někdo přinutil, aby se slušně oblékl. Jízlivě poznamenal: „Jestli je tohle trik, jak nás přimět s vámi zase začít obchodovat, tak tě čeká zklamání, Rhysande."

Rhys na něj zamrkal. „Ještě že jsme sem nepřišli jednat o obchodu."

Při Matce, ten byl mazaný. Zaťala jsem prsty u nohou ve svých černých hedvábných střevíčcích. Tenhle muž byl *můj* druh – patřil mi tělem i duší. Copak to pomyšlení nikdy nepřestane vzbuzovat takovou pýchu a touhu?

Pohlédla jsem na Mor, usazenou po mé levici. Měla na sobě jedny ze svých obvyklých červených vzdušných šatů doplněných zlatem vyšívaným kabátkem lemovaným liščí kožešinou proti chladu. V rozpuštěných zlatých vlasech jí seděla černá čelenka tvořená propletenými hady – královna nepotřebující titul.

Vlastně jí byla, napadlo mě. Její a Rhysovi vzdálení předkové byli první v rodové linii nastupující po pádu Daglanů. Neboli Asteri, jak byli nazýváni jinde.

Teď ale nebyl čas na podobné přemítání. Mor dál významně hleděla na královnu Vallahanu. *Soustřeď se,* přišlo mi, že říká, ačkoli jsem měla zdi kolem mysli pevně vztyčené a Mor neměla žádné daemati schopnosti. *Nejsi tu od toho, aby sis s ostatními vyměňovala jízlivé komplimenty.*

Následovala jsem jejího příkladu. Měla samozřejmě pravdu. To, že jsme na setkání přišli já s Azrielem, ačkoli by byli bývali stačili Rhys a Mor, mělo svůj důvod. Důvod tak naléhavý, že jsem kvůli němu nechala syna doma a teď jsem se přiměla zatvářit tak, jak se na impozantní vladařku sluší a patří – ramena dozadu, bradu vzhůru.

Vévoda přejel přítomné bystrým, přesto však chladně nezaujatým pohledem. „Jste tu, abyste nás přesvědčili, že by bylo lepší navázat spojenectví s vámi než s těmi válkychtivými severany."

Vallahanský princ se zamračil. Mladík byl také válečníkem – ale vedle vévody z Bernionu se spíš podobal vzteklému klukovi. Podle toho, jak se vévoda usmíval, jsem věděla, že si myslí totéž.

Král Vallahanu řekl vévodovi: „Znám tě dost dobře na to, aby mě to neurazilo, Valdericu." V jeho královně ale vřel stejný hněv jako v synovi. Král Vallahanu, s rusými vlasy a vousy – vousy byly u vznešených víl neobvyklé –, dodal s klidem vojáka, který se celou svou nesmrtelnou existenci pohybuje na bitevních polích: „A znám dost dobře tebe, Morrigan, abych alespoň zvážil to, co se nám chystají říct tvůj vladař s vladařkou."

Mor králi věnovala mírný úsměv. To díky ní se tohle setkání vůbec konalo – díky její mnohaměsíční tvrdé práci a díky vztahům, které ve Vallahanu vybudovala. Všechno kvůli této chvíli.

Princ úplně jiskřil nevolí, hlavně poté, co jeho otec uctivě pokývl směrem k Mor. Jako kdyby snad s mou přítelkyní začal soupeřit o otcovu přízeň. Šlo o smrtící kombinaci: schopný bojovník s povahou urážlivého puberťáka.

Přesný popis, sdělil mi Rhys do mysli, protože pouto mezi druhy udržovalo spojení pro komunikaci otevřené, pokud jsme ho úmyslně neuzavřeli. *Děláš dobře, že si na něj dáváš pozor.*

Nelíbí se mi on ani jeho matka, povzdechla jsem si v myšlenkách. *Přestože nás na to Mor připravila, v koutku duše jsem stejně doufala, že sem dorazíme a najdeme milé, rozumné lidi.*

Myslí mi protančil Rhysův hvězdami políbený smích. *Copak tě ta léta mezi vílami ničemu nenaučila?* Milí *a* rozumní – *těmito slovy býváme označováni jen zřídkakdy.*

Poslala jsem nazpátek záchvěv pobavení a pak jsem všem přítomným oznámila: „Ovoce a nápoje jsou tu pro vaše potěšení, nehledě na to –"

Poslední ze shromážděných zvedla ruku.

Stejně jako velkovezír z Montesere i mistryně Nespatřených byla bledá, ve středních letech a vyzáblá. Dlouhé hnědé vlasy zapletené do dvou identických copů zdobených zlatými vlákny se

jí leskly v záhybech zeleného sametového roucha. Na někoho, jehož titul naznačoval nenápadnost, byl její háv všechno, jen ne nenápadný. Vlastně byl dost možná ještě přepychovější než ten, co měli na sobě vévoda a velkovezír.

Mírně jsem naklonila hlavu. Na znamení dostatečné úcty, ale ne podřízenosti. „Ano?"

Mistryně Nespatřených si založila ruce v klíně, ladné jako dvě holubice v hnízdě, úzká tvář vyrovnanost sama. Ale v kaštanových očích měla vychytralost a strohost, když pronesla: „Než započneme, chtěla bych požádat o požehnání Nespatřených bohů. Jak je v mých zemích zvykem."

Snažila jsem se nedat najevo napětí. Ne slova, ale spíš tón, jakým byla vyřčena, mě přenesl zpět na jiné místo a do jiné doby, kdy jiná žena zdobená pozlátkem duchovních mluvila o bozích a požehnáních podobně důležitě.

Ianthe byla dávno po smrti, Tkadlena ji roztrhala na kusy. O to jsem se postarala. Do dnešního dne jsem měla z její smrti pochmurnou radost. Ale škody, které napáchala – na mně, Rhysovi a Lucienovi –, přetrvávaly.

Velekněžka Svaté rady – falešný titul, místo v ní zaplacené bohatým otcem. V průběhu let po její smrti jsem toho zjistila dost, abych pochopila, jak daleko sahala zrada víry a pravdy. Kdysi, před dávno minulými tisícovkami let, sám Kotlík vyvolil dvanáct velekněžek Prythianu do své posvátné rady, již vedla nejvyšší velekněžka. Každou z nich označil na čele odznakem této funkce v podobě úplňku s dvěma půlměsíci po obou stranách. Šlo o symbol, kterým mohl pouze Kotlík obdarovat ženy vyvolené Matkou. Samotná velekněžka Prythianu však měla tato tetování na klíčních kostech.

Ianthe však neměla nic z toho, tetování na jejím čele byla jiná. Měsíce a symboly, to ano, stejné jako nosilo mnoho běžných kněžek, ale nebyly to skutečné symboly moci, jimiž byla obdařena Svatá rada a její vůdkyně. Byla jsem tehdy tak naivní, tak nová ve světě víl, že jsem v těch tetováních nerozpoznala důkaz o tom, jak falešná a prolhaná Ianthe je. Nikdo u Jarního

dvora se mi to neobtěžoval vysvětlit. Nebo jim to prostě bylo jedno.

Ale teď už jsem to věděla. A tahle mistryně Nespatřených nebyla o nic lepší než její prythianská kolegyně.

„Požehnání bychom ocenili," odpověděl jí Rhysand velkoryse. „Rádi tu vzdáme úctu kterémukoli z bohů."

Vallahanský princ obrátil oči v sloup – buď nad diplomacií mého druha, nebo nad žádostí mistryně –, ale následoval příkladu své matky a také sklopil hlavu.

Mistryně Nespatřených se postavila, smaragdové roucho se zatřpytilo ve světle ohně, a pozvedla ruce. Těžké rukávy se shrnuly a odhalily předloktí potetovaná oblouky a linkami podobnými stopám po drápech divokého zvířete. Každé z tetování jako by bylo vyobrazením bolesti.

Mistryně zavřela oči a odhalila tak další tetování na víčkách, která najednou zaplála bledě modrým světlem. Na rozdíl od drápanců na pažích se jejich linie rozvířily a stal se z nich druhý pár očí. A když se rozzářily, začaly se z nich šířit další linky a ty se protahovaly dolů na tváře a nahoru na čelo. Jako rostoucí, živá věc.

Ianthina tetování tohle nikdy nedělala – že by se takhle pohybovala tetování kdysi udělovaná Kotlíkem pravým velekněžkám? I kdyby ano, pochybovala jsem, že by moc proudící z poslední skutečné velekněžky byla jako tahle.

Nepřirozená. Znepokojivá. Zvlášť když se vytetované oči začaly rozhlížet s jakýmsi vlastním povědomím.

Pradávná kouzla, ozval se Rhys v mé mysli. *Hlavně to má dělat dojem.*

Pšt, okřikla jsem ho a sklonila hlavu. *Snažím se projevit úctu.*

Tak to má ten tvůj strnulý výraz znamenat? To bych nepoznal.

Zaryla jsem pod stolem chodidlem do jeho nohy. Rhys mi na oplátku rozverně stiskl koleno.

Komnatou se ozýval syčivý hlas mistryně: „Chvála budiž Nespatřeným, jejichž šepot nás vede cestou k neposkvrněnému světu plnému harmonie." Vytetované oči těkaly sem a tam, jako kdyby mistryně – nebo jiné stvoření, které se jimi dívalo – zkoumala,

jestli nedáme najevo jakoukoli známku neúcty. „Ti, již se vám klaní, jsou Vyvolení, požehnané děti. Jen ti, již vás ctí, budou obdarováni opravdovým, nekonečným životem, až je sevře mrazivý stisk smrti. Velebit vás znamená hlásat lásku, velebit vás je privilegium, za které vám vzdáváme každodenní dík."

Požehnané. Děti. Ta slova už jsem slyšela.

Už dlouho jsem si nevzpomněla na Požehnané děti, pomýlené smrtelníky uctívající víly, kteří se dokonce pokoušeli překročit zeď, aby mohli sloužit vílím pánům. Ty, jimž se to podařilo, už pak v lidském světě nikdy nikdo nespatřil.

Co se s nimi stalo teď, když byla zeď pryč? Otevřela jim válka mezi Hybernem a Prythianem oči před skutečným nebezpečím? Nebo utíkali na sever, jak nejrychleji mohli, přímo do náruče víl, které je zneužily a pak se jich zbavily? Setkala jsem se s jedním takovým dítětem, které za války s Hybernem přesně tohle udělalo – byla to mladá žena, která neznámo jak skončila ve válečném táboře našich nepřátel. Az a já jsme ji osvobodili a Mor se postarala, aby se dostala do bezpečí k Viviane a armádě Zimního dvora. Už jsem ji znovu neviděla. Modlila jsem se, aby se z toho dostala, ale měla jsem jisté pochybnosti.

Co se týče ostatních Požehnaných dětí v říši smrtelníků, teď, když není žádná zeď… Kdyby dorazily na území Nočního dvora, pomohli bychom jim. Ale mohly by hovořit o štěstí, kdyby se jim podařilo dostat sotva k severní hranici Jarního dvora. A poslední dobou se u Jarního dvora nikdo žádné ochrany nedočkal, už vůbec ne bláznivý mladí lidé.

Silou vůle jsem se přiměla podívat zpět na mistryni. A setkala se s pohledem jejích vytetovaných očí.

Zíraly na mě a zářily téměř bíle. Po zádech mi přejel mráz.

Ať už mě pozorovalo cokoli, nebyla to ta hřejivá mocná síla, kterou jsem cítila tehdy v Prythianu. Síla, která zachránila mě, mého syna a Nestinu moc. Tahle síla, tahle bytost, to bylo něco úplně jiného než Matka. A neměla jsem pocit, že by byla laskavá.

Za mnou se pohnul stín, ale neodvážila jsem se podívat a zjistit, jestli je tam Azriel. Věděla jsem, že bych ho stejně neviděla.